

naša zvezda

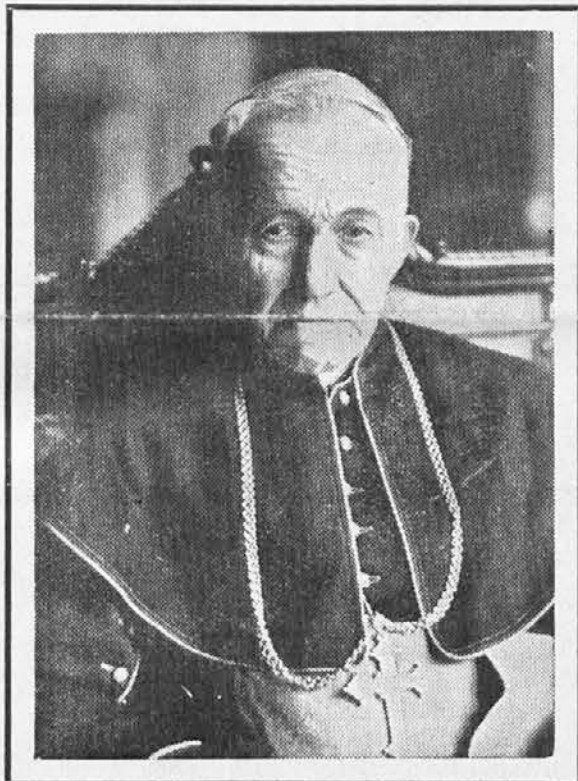
Velikemu Marijinemu častilcu!

Žalostno je zazvonil veliki zvon ljubljanske stolnice dne 2. julija ob sedmih zjutraj; naznanil je težko vest: ljubljenece slovenskega naroda, svet služabnik božji, nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič je odšel v večnost. Njegov prevzvišeni naslednik na stolici sv. Maksima je objavil vsej škofiji v kratkih besedah vsebino življenja, ki se je v sveto jutro prvega petka združilo z večnostjo: „Vodil je 32 let ljubljansko škofijo pod geslom »Pridi k nam Tvoje kraljestvo po Mariji« in zapustil v slovenskem narodu neizbrisne sledove blagoslovljenega dela. Gospod ga je poklical k sebi na praznik Marijin in na prvi petek, posvečen presvetemu Sreču Jezusovemu.“

Kongreganistkinje! Pri shodih, pri sestankih boste premišljevale o življenju našega velikega apostola. Naš list naj za uvod opozori samo na eno najbolj značilno potezo njegovega življenja: na otroško ljubezen do Marije. Svojemu škofovskemu delu je izbral geslo: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo po Mariji.“ V svojem prvem pastirskem listu dne 20. maja 1898 navdušeno razlaga to geslo: „Da nam pride kraljestvo božje po Mariji in da pri nas ostane, za to bom molil vsak dan posebno, klečeč pred Jezusom v presvetem zakramentu in pri skrivnostni daritvi sv. maše, za to bom delal, trpel in, če bi bilo treba, tudi prelil svojo kri.“

Po tem geslu se je veliki vladika vedno ravnal. Njegov naslednik, prevzvišeni gospod knez in škof dr. Gregorij Rožman, mu daje v spominskem pastirskem listu sledeče škofovsko potrdilo. „Zveličanje duš in večjo čast božjo je hotel doseči po Mariji. Trditi moram, da nadškof Jeglič ni česar ni storil brez Marije. Za vsak svoj korak, za vsako odločitev se je njej priporočal. Nikdar ni stopil pred Jezusa razen ob roki svoje nebeške Matere. Ko je potoval iz Bosne v svojo novo, ljubljansko škofijo, se je grede ustavil na Trsat. V ondotnem slavnem Marijinem svetišču je opravil

duhovne vaje in se tako v okrilju Matere božje pripravil za težko in veliko delo v ljubljanski škofiji. Vsako leto vsaj enkrat, če je mogel pa dvakrat, je pohitel potem iz Ljubljane na Trsat, da se tam zopet Marijini priprošnji priporoči.

Ker je iz lastne izkušnje poznal moč Marijine priprošnje in blagodejen vpliv Marijinega češčenja, je zlasti mladini neprestano priporočal to češčenje. Kakor lep cvetlični vrt je postala ljubljanska škofija po prizadevanju njegovem, v vsaki župniji je zasajena Marijina družba. Ne more se opisati, kako so mu bile Marijine družbe pri srečanju, kako se je veselil, kjer je videl cvetočo Marijino družbo fantov in deklet. V nobenem nagovoru mladini ni pozabil priporočati češčenje Marijino! Še zadnji njegov poziv pred smrtjo je bil: Povsod Boga in Mater Marijo!

Kako je nadškof Jeglič skrbel za dijaške kongregacije! Za ono pri oo. jezuitih, za obe kongregaciji v svojem zavodu sv. Stanislava, za stolne kongregacije, za kongregacijo v Novem mestu itd. Prav k vsem je osebno prihitel, govoril o Materi Mariji, navduševal, čestital novosprejetim. Stolne kongregacije za dijakinje, ki imajo kongregacijske prostore po njegovi in njegovega prevzvišenega naslednika dobroti v škofijski palači, so bile prav posebno deležne njegove očetovske ljubezni. S kakšnim veseljem se je veliki Marijin častilec udeleževal počitniških kongregacijskih zborovanj, kjer je navduševal dijake in dijakinje za lepo, sveto, čisto življenje pod Marijinim varstvom!

Kongreganistkinje! Vem in prepričan sem, da hoče vsaka izmed Vas živeti kot Marijin otrok po nauku velikega nadškofa dr. Jegliča. Tako boste izpolnjevale tudi njegov zadnji poziv: Povsod Boga in Mater Marijo! Tako boste postavile velikemu vladiki najbolj hvaležen spomenik: „Vaše po Mariji zveličane duše bodo najponosnejši spomenik pokojnemu nadškofu Antonu Bonaventuri!“ (Beseda škofa dr. Rožmana, Šk. l., 1937, str. 113).

Sv. Frančiška veliki nemir

Vse poznate, brez dvoma, v cerkvi Naše ljube Gospe od angela pozdravljene štiri krasne stenske slike ob straneh glavnega oltarja, in sicer: sv. Frančišek in jaslice, sv. Frančišek izroča vodilo, sv. Frančišek blagoslavlja na smrt bolan mesto Asizi in sv. Frančišek se razgovarja v gozdu s ptički in veverico, zajčkom ter grlico in srnico. Ta slika me stalno spominja na Frančiškovo veliko ljubezen do narave in njegovo tesno povezanost z božjim stvarstvom. Tudi ve živite v času, ko se vedno poudarja narava, telo in telesnost in šport ter igra in razgibanost mladine. Vsemu temu bi človek ne opo-

Sv. Frančišek se razgovarja s ptički.
Bronast spomenik v dunajskem predmestju med stanovanjskimi hišami.

rekal in je vse prav in lepo, da tudi za gibčnost telesa skrbite in za veselo rast vaše mladosti. Tudi telesnost je božja stvar in tudi sveže, prožno telo duši lahko pomaga in ji služi, da tudi duša laže krila razpne.

Toda zares me često navdaja bojazen, da se v tej naši dobi vendarle premalo stori za dušo, da se ravno spričo negovanja telesa duševnost zapostavlja in odriva.

Sv. Frančišek Asiški, ki je bil imenovan »kralj asiške mladine«, sicer ne kronan, pač pa od mladine same izbran, je bil vprav radi veselega in vedrega značaja tako priljubljen. Ljubil je pesem in razkošno mladost, toda kljub pesmi in kljub vsemu razkošju ga ni nikoli zapustil veliki nemir za njegovo dušo. Ta nemir ni bila bojazen pred Bogom, ni bil trepet duše pred sodnikom, ni bil strah slabotnega bitja pred Neskončnim. Ne, ta nemir, ki je v njem od prve mladosti živel, je bila misel, da ne bi onega velikega, kar vsako človeško življenje dragoceno dela, zamudil. To veliko je bilo pri njem skrb za posvetitev duše, skrb za pravo viteštvo, skrb za neomadeževano službo Velikemu Kralju.

Iz te skrbi je vzrasla pri njem prva misel, postati križarski vitez, iz te misli je vzrasla pri njem nadvse ljubezniva potrpežljivost za časa enoletnega ujetništva, da je bil drugim v tolažbo in radost. Iz te skrbi je vzrasel sklep, da zapusti očetno hišo in bogastvo in da gre za križanim Jezusom. Tukaj je vrlo njegovega sklepa, biti glasnik Velikega Kralja. In iz tega sklepa se je vila prva steza do sončne pesmi in do najčistejšega združenja z Bogom. In šele tedaj je doživel naravo in ptičke in veverice, jagenjčke in srnice s tako čistim srcem, da je vsaka bojazen narave pred njim docela izginila in so postali pred Bogom eno.

Ne pozabite, prosim vas, pri vsej vaši skrbi za telesnost, za telovadbo, za razgibanost in prožnost — skrbi za vašo dušo, za svoje posvečenje. Ne pozabite, da v slehernem dekliskem srcu mora kljubovati veliki nemir — posvečenje mojega življenja. Sv. Frančišek, kralj asiške mladine, ubožec božji in vitez Velikega Kralja, naj vam izprosi ta nestrpni nemir, ki je največji blagoslov življenja.

P. Roman.

Bog v šoli

Naloga vseh nalog

Spet so se ti za devet dolgih mesecev odprla šolska vrata. Že pišeš prve strani naloge, ki bo do konca leta napolnila debelo knjigo. Potem pride sodba: šolsko spričevalo, v njem ocene za posamezna poglavja, pisana v tej knjigi.

Veš, da končni redi niso brez pomena. Veš tudi, da se ne učiš samo za rede, ampak tudi za življenje. Veš, da ti je obilno znanje potrebno za poklic, ki te zanj že sedaj pripravlja s skrito ljubeznijo božja previdnost. Vse to veš, zato z veseljem in s svežim vzletom spolnjuješ vse dolžnosti šolskega dela.

Prav tako pa tudi veš — pogled ti plove više — da moraš vršiti še drugo, večjo nalogo. Ne živimo samo za ljudi, ampak še bolj za Boga, ne samo za vidni, ampak tudi za nevidni svet, ne samo za čas, ampak tudi za večnost. Kandidatje, kandidatkinje smo večnosti — kandidati aeternitatis — je menil Tertulian. In pisano je: Človek je ustvarjen, da Boga spoznava, ga ljubi, mu služi in se večno zveliča.

Tudi te resnice poznaš, od časa do časa — to so blagoslovljeni, sveti tre-

nutki v življenju — ti stopijo prav posebno svetle, v vsej lepoti pred oči, vabeč, proseč, zapovedujoč... Zato ne opuščaj molitve, nedeljske službe božje, prejmeš včasih tudi sveto obhajilo. Toda vprašam te, ali se za to nalogo, za to božje delo, storjeno v čast božjo in za svojo večno srečo, trudiš z vsem srcem, z vso dušo, z vsemi mislimi, z vso močjo?

Pri šolskih predmetih se ne zadovoljuješ z zadostnim redom, hočeš dobrega, prav dobrega, hrepeniš po odlični. Nekateri predmeti so ti že sami po sebi pri srcu. Vprašam, ali bi bilo prav, da bi ti bila pri delu in življenju za Boga in za zveličanje zadostna najmanjša izmera? Ali bi bilo zadosti, da bi Gospod Bog od tebe prejel v dar nekaj delcev, drobcov tvojega življenja in ne polnost tvojega bitja in žitja.

So velikodušne mlade duše, ki umejejo ta sveti poklic. Vseposvoda najdejo Boga. Darujejo mu z veseljem um, voljo, sree, zmožnosti; darujejo misli, želje in dejanja. Polni zaupanja se redno pogovarjajo z Njim, kakor otroci s svojim očetom. Srčno žele, storiti kaj po svoji moči Zanj in za Njegovo kraljestvo. Delo v šoli izvršujejo z vso mo-

gočo natančnostjo in vso pridnostjo v prepričanju, da je tako volja božja in da je prav v tem vsa veličina njihovega majhnega, vsakdanjega dela. Redni dnevni gostje so pri obhajilni mizi; uče se, rekli bi, ob svitu večne luči. Prav blizu hodijo za Kristusom in radi sprejemajo naše majhne križe dijaškega življenja. Dobro v šoli posnemajo, slabih se ogibljejo, vse pa ljubijo. Z ljubeznijo zlate vsa svoja dela. In nikdar niso pri tem življenju popolno zadovoljni s seboj. »Naprej« in »više in više« jim velevala nemir, želja, sveta strast po duhovnem napredku.

Glej, to je hrepenenje mlade duše po krščanski popolnosti. Vprašam, ali kdaj začutiš to hrepenenje. Če ga, zahvali z vsem srcem svojega Boga in vztrajaj. Če pa ne, še enkrat premisli te besede in prosi Boga za milost, da bi se mogla tudi ti pridružiti četi onih velikodušnih, izbranih duš. Veliki čas, ki ga doživljamo, zahteva velikih duš, in velike duše mu pripravlja le sveta, po popolnosti hrepeneča mladost. To je zato tvoja prva naloga v tekočem šolskem letu, največja naloga, naloga vseh nalog. S svetim navdušenjem prični oblikovati to mojstrovino. Deusdedit.

Zingarica je dobila kapelo ...

»Zingarica, kraj nesrečnega imena,« je zapisal g. prof. Mlakar v lanski »Naši Zvezdi«.

Jaz bi popravila samo eno besedo in rekla: »Zingarica, kraj presrečnega imena.« Kadar koli slišim to ime, vselej se mi srce razširi od veselja, ker se spominim lepih dni, ki sem jih v tem lepem zatišju pod Stolom preživela. Mislim, da je tudi g. profesor svoje mnenje o »kraju nesrečnega imena« že spremenil, saj nam je letos cele tri tedne tam gospodaril, nas strašil s kačami, ošteval zaradi »pustošenja« rododendra ter se zadnji petek, ko smo ob najlepšem — dežju odhajali proti Zirovnici, čudil, da so trije tedni tako hitro potekali.

Da, hitro, le prehitro!

Prelepo je življenje v Zingarici in veselim se nanj že za prihodnje leto, posebno še zato, ker stoji sedaj poleg nje lepa nova kapela.

Res, da smo imele zadosti prostora na verandi, kjer je dobila Marija svoje začasno bivališče. Toda veranda le ni kapela, in zato se je čez dan le malo-katera izgubila vanjo, da je počastila našo nebeško zavetnico.

Naša spalnica je bila deloma tudi nad verando. Na to smo premalo mislile, ko smo večkrat še pozno zvečer prirejale svoje bolj ali manj glasne »predstave« v veliko »veselje« g. profesorja, ki nas je včasih celo z ostro besedo opomnil, da »ura je deset odbila«.

Zato smo z veseljem pozdravile vest, da dobi Zingarica kapelo. Ko smo pa prišle v juniju tja, ni bilo o kaki kapeli ne duha ne sluha. Jarek za temelj je bil sicer izkopan, to je bilo pa tudi vse. Že smo mislile, da bodo gradili kapelo kakor svoje dni Noe barko, no, pa smo se na srečo zmotile. Zato sem bila tem prijetneje iznenadena, ko sem brala v »Slovencu«, da se v nedeljo, dne 5. sept. blagoslovita kapela in dom.

Zmenila sem se z nekaterimi tovarišicami in vesele, da bomo še enkrat, čeprav samo za en dan, uživale Zingarico, smo se odpeljale proti lepi Gorenjski. V Zirovnici nas je lepo število izstopilo, ki smo imeli vsi isti cilj. Da g. profesorja Mlakarja ni manjkalo, se razume samo ob sebi. Mahnili smo jo, kakor po navadi, naravnost čez Tabernakelj. Kolikokrat smo pač letos vesele hitele tam čez, tja in nazaj.

Res stopnic je veliko in posebno zložne tudi niso. Če bi padla, bi se precej daleč trkljala. Navzlic temu mi ta dohod v lepi samotni Zavrhu najbolj ugaja. Kako ljubeč pogled se mi pa tudi odpre, ko pridem skozi predor, ko vstane pred menoj mogočni Stol in se razgrne zelena dolinica, skozi katero hiti neugnana Završnica. Čeprav je od tam še skoraj tri četrti ure do Zingarice, se mi je vendar vselej zdelo, kakor bi bila že »doma«. Mislim, da je bil tudi g. prof. Mlakar tega mnenja.

Izdati moram, da je jako skrben, da, še nekoliko preveč skrben. Kadar gremo na kak izlet, gleda vedno naprej in nazaj, če se mu ni kakšna ovčica (on bi morda rekel »kozica«) izgubila. Kakor hitro smo pa prišle skozi predor, ga je skrb minila. Najbrž je mislil, da nas

ima že vse na varnem »doma«, čeprav se je včasih naša vrsta tako raztegnila, da so bile prve že blizu Zingarice, medtem ko so se zadnje šele potopile v gozd za Jezerom.

Toda, kam sem zašla? Saj hočem vendar opisati blagoslovitev kapele in doma.

Marija Snežna

Toplo je bilo tisti dan, toplo, vendar smo bile hvaležne Bogu, da nam je dal tako lepo — v letošnjem poletju tako redko — vreme.

S pomočjo pridnih dijakin in dijakov se je Zingarica slavnostno oblekla. Prostor pred njo je bil ozaljšan z mlaji, venci in zastavami. Tudi na najvišji

smreki na levi Zingarski skali je plapolala dolga zastava ter daleč na okoli oznanjala, da se v tistem gozdiču nad šumečo Završnico obhaja redka slovesnost.

Krog doma je bilo že vse polno ljudstva, največ domačinov iz brezniške župnije, bili so pa tudi dijaki in dijakinje od vseh vetrov Slovenije. Z verande je donela godba, pa ne preveč ubrana. Godci (dijaki) so ravno uglaševali svoja glasbila. Največ sta jim menda dala opraviti veliki boben in harmonika. Ta dva sta se namreč najbolj slišala.

(Konec prih.)

Katoliške šole v Španiji.
Dne 15. septembra je preteklo 26 let, ko je tedanja španska vlada odpravila verouk iz vseh javnih šol. Oni učenci, ki so še hoteli obiskovati verouk, so morali plačevati posebno pristojbino in ob koncu vsakega semestra polagati poseben izpit. Poučevanje verouka se je smelo vršiti samo v popoldanskih urah, ko učenci radi velike vročine niso mogli tako pazno slediti pouku, kakor bi bilo treba. Posledica tega odloka je bila, da od 225.000 učencev ni več prihajalo k verouku 170.000 učencev, ker niso mogli plačevati predpisane pristojbine. To se je zgodilo pred 26 leti in v sedanji državljanski vojni so vprav tisti mladeniči, ki so po letu 1911 obiskovali šolo, kakor obsedeni, ki niso nikdar sili človeške krvi in ropanja. To so sadovi brezbožne vzgoje.

Potreba krščanske vzgoje.
Madžarski primas kardinal Séri je na letošnji Veliki Šmaren govoril 50.000 vernikom, med katerimi je bila prav posebno mladina zastopana. Dejal jim je: »Noben razizem ne more rešiti naroda: narod morejo rešiti le matere, ki bodo vzgojile svoje otroke v Kristusovem duhu in po Njegovih naukih.«

Katoliške dijakinje!

»Naša Zvezda« gre že v sedmi letnik. Do sedaj je dokaj krepko rastla in se je dijakinjam splošno priljubila. Kakšno bo njeno življenje v bodoče? Ne bi bilo prav, če bi v rasti zaostajala in životarila. Da se to ne bo zgodilo, je potrebno, da greste takoj z vsem ognjem mladostnega navdušenja na agitacijo za svojo dobro prijateljico, kar Vam »Naša Zvezda« hoče biti. Ona Vam hoče biti ljubezniva in zvesta spremljevalka v novem šolskem letu in Vas učiti za sedanjost in bodočnost. Voditi Vas hoče kvišku k božjemu Soncu, voditi k Mariji, da postanete in ostanete božji otroci. Zdi se, kakor bi bilo vse ozračje, v katerem živite, zamegljeno, da ne rečemo preveč, naravnost zastrupljeno. In v tem ozračju morate živeti, ni mogoče, da bi se odtegnile. Zivite skupaj s tovarišicami v šoli, na ulici, doma, ki so se žal že izneverile božji zamisli o človekovem, posebno o dekliškem življenju. Nič bi ne bilo čudnega, če bi njih slabi zgledi in grdi pomenki tudi na Vas kvarno ne vplivali. Zato morate imeti zvesto in ljubeznivo spremljevalko, ki Vas bo neprestano opominjala,

svarila, učila, bodrila in Vas navajala na pravo življenjsko pot. Ta spremljevalka bodi »Naša Zvezda«. Zato krepko na delo, da si list, katerega nujno potrebujete, čimbolj utre pot med naše katoliške dijakinje.

Še nekaj! V dosedanje letnike »Naše Zvezde« so nekatere dijakinje pridno dopisovale. In tako naj bo tudi še naprej! Marsikatera dijakinja ima dar za pisanje. Nikar ne zakopljite svojih talentov. Kar korajžno pero v roke in napišite svoje misli in želje v »Našo Zvezdo«. Saj zna in ume dekleta pač najboljše govoriti in svetovati svoji tovarišici. Obenem naj bi pa bilo to dopisovanje tudi vaja v pisateljevanju. Primerni bi bili kratki članki verske in marijanske vsebine, kratki popisi o svojih doživetjih, prav posebno pa dopisi o življenju in delovanju kongregacij za dijakinje; saj hoče biti »Naša Zvezda« glasilo srednješolskih dekliških kongregacij. Na to posebno kongreganistkinje ne pozabite!

Dijakinje, prav posebno kličem kongreganistkinjam, pridno na delo za svoj list, ki Vas hoče voditi na razburkanih valovih Vašega mladostnega življenja, da bo Vaša pot svetla. Urednik.

Mara

Ven v svet!

Bila je prijazna in domača soba, pristna stara družinska izba, ki si iz nje spoznal, kakšnega duha je družina.

Ako bi jo hotel označiti z izrazi, kakor danes imenujemo razne prostore po stanovanjih, bi težko povedal, kaj je; ni bila ne obednica, ne sprejemnica ne ženska ne moška soba. Bila je skratka stanovanjska soba družine Faller, vogalna soba sive stare hiše v zverženi stari ulici. Ker pa je bila v tretjem nadstropju, je vanjo lahko prihajalo sonce in sonce je staro sobo ljubilo. Obsevalo jo je zjutraj od ene, opoldne od druge strani, sijalo je vanjo, kakor da ji hoče nabrati cele zaloge, kajti ko je bilo zunaj že vse sivo, je na obrazih stanovalcev ljube stare sobe vendarle sijalo samo sonce!

Vsa domača je bila že takoj velika peč na korec s klopjo naokoli desno ob vratih, če si stopil v sobo. V kotu ob steni pa je šla klop še dalje, tako da je od treh strani obdajala veliko obedno mizo, porinjeno v ta kot. Ko je zvečer gorela s stropa svetilka in je ob zimskih večerih še prasketal ogenj v peči, bi na vsem božjem svetu težko našel udobnejši prostor. Vsaj mati, fantje in Mara so tako pravili. Da, tudi Mara, čeprav —

A najprej moramo povedati, kaj vse je še bilo v stari sobi. V kotu nasproti obedne mize je tičala delovna miza za fante; na steni pa je visela knjižna omara. Gorje mu, kdor se ne bi držal reda! Sicer je bila mati zelo popustljiva, v tej reči pa ni poznala šale. Vsi trije: Drago, Saša in Peter so imeli vsak svoj prostor, Drago seveda najboljšega, saj je bil najstarejši in tik pred maturo. Saša in Peter zaenkrat še nista kdo ve kaj pomenila, čeprav sta si kot četrtošolec in petošolec nemalo domisljajala.

Skozi sedmero oči je ljuba stara soba gledala v svet. In sicer jih je pet stalo proti jutru ob podolžni steni sobe blizu skupaj, kakor pri starih hišah pogosto vidimo. Dve drugi okni pa sta gledali proti poldnevu. Semkaj je bila mati prislonila svojo rdečo žametno zofo s kvačkanimi pregrinjaleci, podolgovalo okroglo mizo pred njo in dvema stoloma desno in levo. Tako čeden in svečan je bil ta kot, da so se mu fantje izogibali s plašnim spoštovanjem. Pod peterimi okni je tekel za stopnico vzvišen oder; na njem je stala materina delovna miza in stojala s cveticami. Čeprav je imela mati še toliko opraviti, je za cvetlice še vedno našla časa. Zato pa tudi nihče ne bi mogel v vsakem letnem času pokazati toliko cvetja ko gospa profesorja Fallerja. Vsi hišni prijatelji so strmeli, kako »srečno roko« da ima in jo zavdali.

Na to svojo »srečno roko« je najbrž mislila, ko je zdaj stala pred amarelo,

posajeno s čudovitimi ognjenordečimi cvetovi. Se nasmehnila se je malce posmehljivo, kolikor si je spričo svoje dobrote sploh upala. »Saj je vendar vse le od tega odvisno, da na stvari mislimo in vse, kar raste in cvete, zares ljubimo — drugega nič!« Nič pa ni mati rekla o neutrudljivem čutu dolžnosti, ki brez njega tudi nobena stvar ne uspeva in ki so mu važne še malenkosti; za kaj takega je bila preponižna.

Včasih je tudi glasno mislila, s čimer so jo fantje in Mara prav radi dražili. To pa se ji je dogajalo zato, ker je toliko presedela ob svoji delovni mizi čisto sama. Tudi ko se je odvrnila od amarele, je sedla tjakaj.

Segla je v košarico za krpanje, ki je bila zvrhano polna, in rahlo vzdihnila. Koj nato pa se je malo nasmehnila.

»Sram te bodi, Fallerica! Uboga žena doktorja Menzela tja čez, ki nima ne svojih ne drugih otrok, bi bila vesela, če bi smela krpati nogavice trem fantom in dekletu! Taki sijajni otroci! Saj mi noben še za hip ni delal najmanjše skrbi, odkar so mi pred štirimi leti prinesli ubogega moža mrtvega! To je bil dan groze, to!«

Roki sta ji omahnili v naročje; goba za krpanje se je ropotaje zatrkjala po tleh. Profesorjeva gospa se je zdramila. Obrisala se je okoli oči, begunko brž pobrala in zopet prišla za nit.

»Fante brez očeta vzgajati je težko,« je zraven premišljevala. »Vsi so mi tako pravili in zraven delali dolge in sočutne obraze, pa zmajevali z glavo, da mi je postalo hudo in tesno. O, moji fantje se kar sami vzgajajo; samo rada jih moram imeti, kakor imam svoje cvetlice rada. Ampak dekle, naša Mara! Ta vam je trd oreh! Na vsak način hoče ven v svet! Pa vendar ima cel kup dolžnosti doma, saj bom počasi hudo potrebovala pomoči; fantje rastejo, jaz pa tudi nisem več kaj dosti pri močeh. Kagar mi začne srce razbijati, me včasih zares skrbi. Ampak naš Gospod v nebesih gotovo ni tako neusmiljen — mi bo že še dal toliko časa, da pri osirotelih otrocih vršim svojo dolžnost, dokler tudi matere ne bodo več potrebovali.«

Sklenila je pod nogavicami roke in molče gledala predse.

Iz sosednje sobe, ki je imela vrata priprta, se je že nekaj časa slišalo živahno prestopanje, kakor da kdo pospravlja in prah briše. Zdaj pa je zapel jasen dekliški glas: »O, mamica, ne morem tkati — za vedno v sobici ostati — saj to je grad zaklet! — Kolovrat mi zastaja — se nitka mi vdaja — o, mamica, jaz moram v svet!«

Glas je bil jasen, namen prav tako, da namreč pevka zanalašč tako poje. Pa poslušalka ga je tudi razumela; mati se je malo nasmehnila, pa takoj zopet vzdihnila.

»Le od kod dekle to ima, da jo tako silno in nemirno vleče v svet! Njen oče in jaz, pa tudi najini starši smo bili vsi pošteni umirjeni ljudje. Samo po Švici sva potovala po najini poroki, to je bilo vse, pa sva bila vedno zadovoljna. Ta pa kar ven, ven v svet! Saj je že kar vročina! Morda si Mara sama ne more kaj; je pač tako hrepenenje kar v zraku...«

Sploh pa Mara! Kdo pa je nekoč slišal tako ime, razen morda v starih letopisih ali v pravljicah? Pri krstu je dobila pošteno krščansko in meščansko ime Marija, in smo jo do dvanajstega leta tako klicali, naša Marička je bila. Kar naenkrat pa pravi: »Očka, ali morajo človeka vse življenje klicati z istim krstnim imenom?« Oče je bil v svojo edino hčerkec in vse njene muhe kar zaljubljen. »Ni da bi ga morali, otrok moj,« je rekel oče in se smejal. Dekle pa je brž pograbila: »No vidiš! Marij je toliko, da bi z njimi lahko tlakovali ceste, pa bi jih še ostalo. Mene pa morate vsi klicati Maro! Nič ni pomagalo, da sem se upirala; očeta je imela na svoji strani. Fantje so jo spočetka dražili, potem so se navadili in Marija je ostala Mara; že dolgo je nihče ne pozna drugače.«

Iz sobice je prihajal oster ropot pisalnega stroja. Mati je prisluhnila in spet malo vzdihnila.

»Tudi s to ropotuljo se dekle rada bavi, namesto da bi pomagala v gospodinjstvu. Kdo bi si mogel misliti: hoče imeti svoj poklic! Kakor da gospodinjstvo ni poklic! Iskati dela, ko ga ima pred nosom! Kar ne morem se sprijazniti s takimle modernim mišljenjem. Da, če bi imela tri dekleta pa enega samega fanta, tedaj bi že še kako šlo; eno bi že pogrešila. A zdaj?«

Spet je nekaj časa prisluškovala tikanju. »Morala sem spaka spraviti iz sobe, kdo bi to poslušal! Seveda je z njim odšla tudi dekle in ne morem več gledati njenega ljubega obraza, kakor sem ga prej, ko mi je pri delu sedela nasproti.« Vzdihnila je. »Je pač res, kar mi je dobri rajni mož rekel: »Starši se morajo žrtvovati; to imej vedno pred očmi. Dosti smo poplačani, če nas naši otroci ljubijo.« Prav je imel; rajši prenesem stroj nego kisel obraz in rajši pustim otroka, naj gre v svet, ko pa...«

Pri vežnih vratih je pozvonilo. Poleg sobe so zabrzeli koraki, vrata so se odprla in zaprla. Potem je šuštel papir; obračale so se strani.

»Aha, časopis! Kakor zanalašč za mojo Maro, ki je novic tako željna!«

Mati se je smehljala. Tikanje v sobici je utihnilo. Čez hip je mati s hudomušnim obrazom stopila do vmesnih vrat in krepko potrkala. »Zdaj pa delo, Mara?« (Dalje)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in diakinje, 14dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1937/38

po pošti za diakinje 10 Din

posamezna (ločena številka)

po znižani ceni za diakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Strelška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semenška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).